

Matonpesua ja musiikkia

Jottei koko loma kuluisi siivoukseen ja matonpesuun, täytyy yrittää irrottautua lähi-seudun tapahtumiin. Matonpesussa ei sinänsä ole mitään kurjaa, vaikka se onkin aika kovaa hommaa. Hiki irtoaa ja paarmat purevat. Mutta mieli rentoutuu, ja jos ei lähis-töllä ole ketään, tulee vähän lauleskeltua ja puhuttua itsekseen. Ja jos sattuu muita pesijöitä paikalle, tulee parannettua maailmaa oikein olan takaa. Kotona puhtaat ma-tot tuovat koko lokaaliin raikkaan ja palkitsevan tuoksun.

Vuodesta toiseen naapurikunnassa Kemiössä, nyttemmin Kemiönsaarella on pol-kaistu aikamoiset musiikkijuhlat. Muistan sellaisia kovia nimiä kuin Dilbér, Petteri Salomaa, Pekka Kuusisto, Jaakko Ryhänen ja sokerina pohjalla ihana Kiimingin tyttö Helena Juntunen. Mistä kemiöläiset löytävät rahat näiden kiinnittämiseen, vai ovatko he niin taitavia ylipuhujia?

Juju taitaa piillä siinä, että aikaisempi taiteellinen johtaja Martti Rautio ja nykyiset Katinka ja Sonja Korkeala ovat kesäpaikkansa kautta kiinni Kemiössä. Heidät ote-taan kunnassa vakavasti. Heillä on myös mitä ilmeisimmin hyvät suhteet taiteilijoihin ja etenkin agentteihin. Nykyään kun tahtoo käydä niin, että taiteilija ei voi itse päät-tää, missä esiintyy. Agentti määrää ja sanoo hinnan.

Kemiön homma on sopivan pienimuotoista. Tilaisuuksia pidetään pienissä paikoissa harvoille vieraille. Pääsee kerrankin näkemään ja kuulemaan läheltä. Myös lipun-myynti on läheistä, ystävällistä ja huolehtivaa. Tuntuu melkein, että piletit tuotaisiin kotiin, jos kehtaisi pyytää. Pienimuotoisuuden vastapainoksi Kemiönsaaren musiik-kijuhlien ohjelmavihko kaikkine esittelyineen ja taustatietoineen on huippuluokkaa! Teosesittelyt on kirjoittanut musiikin monitoiminainen, Kuusiston tytär Tuulikki Närhinsalo.

Niin, se Kiimingin tyttö, ihanteeni. Hän on voittanut monet kilpailut, mm. Mustakal-lion, Lappeenrannan ja Tampereen oopperapokaalin. Hänen piti tulla Vox Unicaakin, mutta perui viime hetkessä. Oli kai liian pieni kyläkilpailu. Helena Juntunen sai vuonna 2006 arvostetun Karita Mattila -palkinnon.

Yksi hieno konsertti Kemiön kisoissa järjestettiin Westersin puutarhalla. Tilaisuuden tähti oli ilman muuta sopraano Helena Juntunen, vaikka hieno jousikvartettikin soitti. Tilaisuuden muotoa kuvaa hyvin, että Helena Juntunen esiintyi musiikin teemaan sopivasti paljain jaloin.

Suuren puolalaisen pianosäveltäjän Frédéric Chopinin syntymästä tulee nyt kulu-neeksi 200 vuotta. Sen kunniaksi Helena Juntunen säestäjineen esitti kolme Chopinin laulua, joita kuulemma ei kuule koskaan eikä missään. Ja hän lauloi ne puolaksi! Oli-sipa joukossamme ollut joku puolaa osaava, jolta olisi voinut kysyä, miten suhisevat ässät ja tavua muodostavat konsonantit menivät.

Konsertissa kävi vielä niinkin mukavasti, että ulkona laitumella tallusteleva hevonen hirnui hienosti Helenan Juntusen lopettaessa erään laulunsa. Samaa ei voi sanoa pa-rista pihaan kruisailleesta guttaperkakuskista, jotka eivät saaneen millään rakkinei-taan sammumaan.

Olipa mukava taas päästä kosketusetäisyydeltä seuraamaan tällaista tähteä. Mutta nyt, eteenpäin, ylöspäin, isompiin kuvioihin.

pajen